

Esra Kirecci

Esra Aęaoglu

• SİMENDİFER •

ÇOCUKLARI

DEFİNEDEKİ

SİR

ilk genç
T
TIMAŞ

DEFİNEDEKİ SIR

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Yayın Koordinatörü Tülay Öncü
Editör Gökçen Yüksel Karaca
Cansev Ayanoğlu
Kapak Resmi Batra Art Press
Kapak ve İç Tasarım Esra Burak

3. Baskı Şubat 2020
Uluslararası Seri No (ISBN) 978-605-08-0722-6

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Mega Basım
Sertifika No 44452
Adres Cihangir Mah. Güvercin Cad. No:3 Baha İş Merkezi
Avcılar / İstanbul
Tel (0212) 412 17 00

TİMAŞ YAYINLARI / 2930
ŞİMENDİFER ÇOCUKLARI / 2

Raf: 10+ Roman Öykü

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 45587

© 2012 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

HİKÂYEDEKİ KAHRAMANLAR

EFE

11 yaşında.

Maceraya atılmaya çok heveslidir, aynı zamanda mantıklı, sağduyulu ve soğukkanlıdır. Babası Yalnızardıç Tren İstasyonu'nun şefidir. İstasyon lojmanında otururlar.

AYŞENAZ

12 yaşında.

Basketbol oynamayı ve bisiklete binmeyi çok sever. Kargo pantolon ve şapka vazgeçilmezleridir. Tabiat ve hayvanlarla iç içe yaşamaktan çok hoşlanır. Bunun için sık sık eski izci olan babasıyla çadır kurup, kamp yaparlar.

SELİM

11 yaşında.

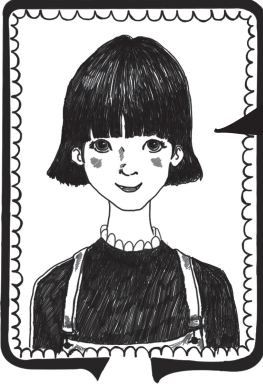
Matematikte iyidir, bilgisayar ve teknolojiyle çok ilgilidir. Fotoğraf makinesini yanından ayırmaz. En önemli özelliği çok dakik olmasıdır. Bu yüzden saatini kolundan çıkarmaz. İki Kerim'den gözlükleriyle ayırt edilir.

KERİM

11 yaşında.

Selim'le tek yumurta ikizi. Biraz dalgın ve sakardır ama şaşırtıcı bir hafızası vardır. El kuklaları yapar, her kuklasını farklı farklı seslendirmekten keyif alır. Ayrıca resim yapmayı ve karikatür çizmeyi çok sever.

ASYA

10 yaşında.

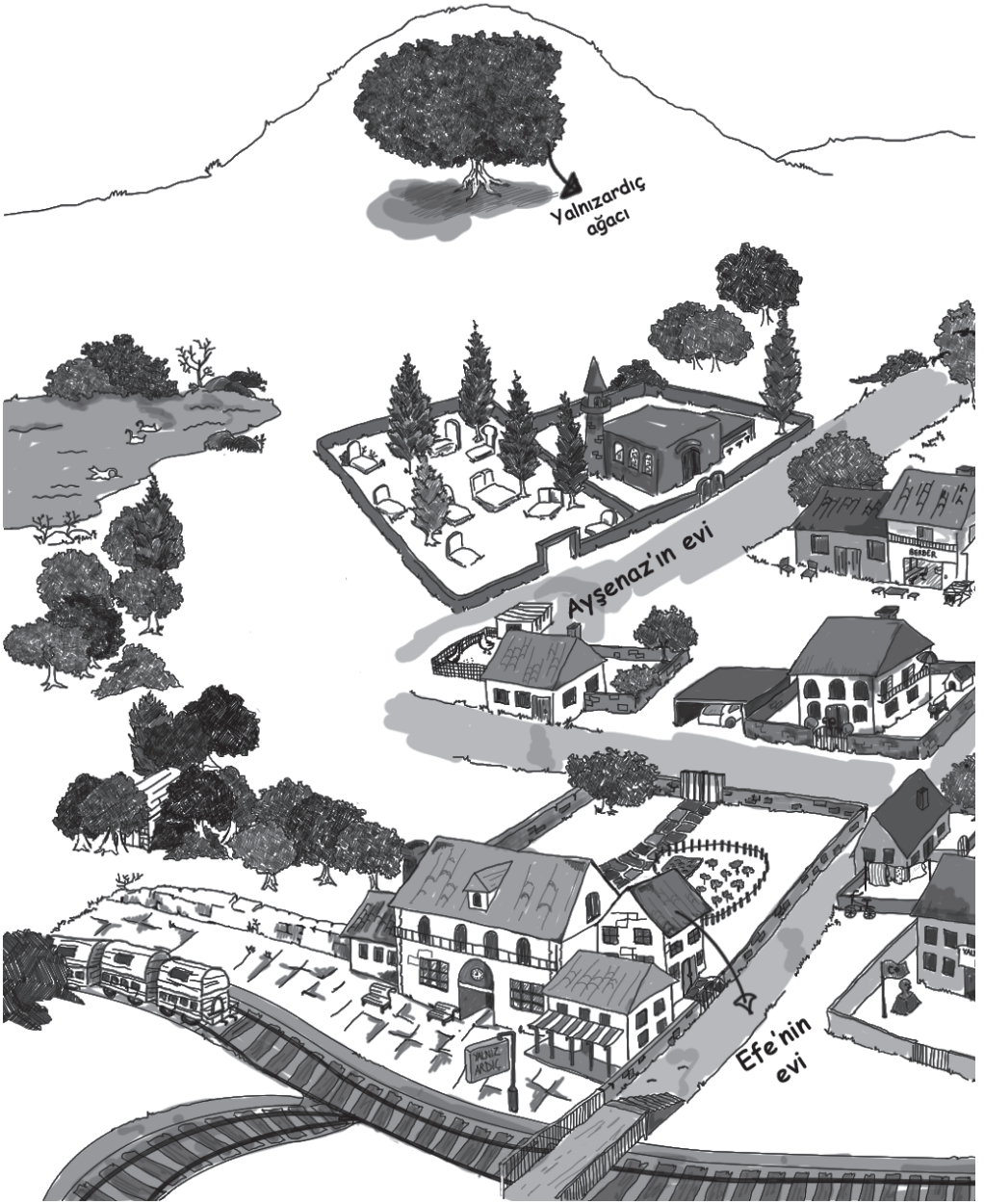
Kitap okumayı ve elma yemeyi çok sever. Bu yüzden arkadaşları ona "Elma Kurdu" der. Az konuşur ama söyledikleri yerinde ve doğru şeylerdir. En karmaşık durumlarda bile sakin ve yapıcı davranır.

HANDE

10 yaşında.

Çok dikkatlidir; kimsenin fark etmediği önemli detayları o yakalar. Yanında her zaman renkli bir not defteri ve kalem taşır. Aklına gelenleri unutmamak için kaydeder. Süslü tokalar takmayı, rengârenk kloş etekler giymeyi sever.

1. Bölüm **RENKLİ BİR GÜN**

Elif, penceresinden giren tatlı bir esintiyle gözünü açtı. İyice gerindi. Işık huzmeleri perdede çeşitli oyunlar yapıyordu. Onları izledi bir süre, “Güzel bir gün olacak.” diye geçirdi içinden. Sonra kalktı, terliklerini ayağına geçirdi ve odasına kadar gelen poğaçanın kokusunu takip ederek mutfağa gitti. Annesi poğaçaları fırından çıkarıyor, dedesi de gazetesini okuyordu. “Günaydın...” dedi mahmur sesiyle. Faruk Bey gazetesini indirip gözlüğünün üzerinden gülmüseddi Kurabiye’ye. Neriman Hanım ise oturması için sandalyesini çekerken “Bugün iyice tembellik ettin küçük hanım, bak saat kaç oldu!” diye şakayla karışık takıldı, sonra da poğaçaları sepete yerleştirmeye başladı.

“Bu poğaçalar kahvaltı için değil mi?” diye sordu Elif.

“Değil canım... Bunlar ağabeyin ve arkadaşları için... Baban bu sabah evden çıkarken ‘Bugün çocukların çok işi olacak.’ dedi ve onlara poğaçaya yapmamı istedi.”

“Bizim payımıza da düşer değil mi gelin hanım.” derken Elif’e göz kırptı Faruk Bey.

Neriman Hanım gülümsedi ve bir tabağa koyduğu poğaçaları masaya bıraktı. “Elbette babacığım, siz tatmadan olur mu? Ama poğaçalar çok sıcak, dikkat edin.”

O sabah Şimendifer Çocukları'nı büyük bir sürpriz bekliyordu. Mansur Bey erkenden kalkmış, oğluna, kahvaltıdan sonra arkadaşlarına haber vermesini, saat 11 gibi istasyon duvarı önünde toplanmalarını söylemişti.

Efe arkadaşlarını tek tek çağırdı. Ayşenaz, Hande, Asya, Selim ve Kerim, buluşma yerine geldiğinde Mansur Bey'i yere dizilmiş boya kutuları ve fırçalar ile beklerken buldular. Hepsi şaşkınlıkla birbirine bakarken Mansur Bey anlatmaya başladı: “Bu çok eski bir duvar... Ben bildim bileli burada... Biraz bakım gerekiyor artık, en azından boyamak lazım. Düşündüm ki tatildesiniz, boş vaktiniz var, e sıkıldığınızı da biliyorum, dedim ki bizim çocuklar şu duvarı rengârenk boyasalar, hatta üzerine resim yapsalar, istasyona bir renk gelse... Güzel olur, değil mi?”

Çocuklar çok heyecanlandılar. Hande ellerini çırparak “Bu harika bir fikir Mansur amca!” dedi.

Ayşenaz da heyecanına hâkim olamadı. “Eeee, nereden başlayalım?” diye kolları sıvadı.

Kerim fırçaları incelemeye başlamıştı bile.

Efe gülümsedi. Arkadaşlarını mutlu eden harika bir fikir bulduğu için babasıyla gurur duydu.

Asya cebinden çıkardığı elmadan bir ısırık aldı, “Önce ne resmi yapacağımıza karar vermeliyiz.” dedi.

“Bir saat çizmeliyiz.” diye atıldı Selim. “Bir istasyon için saatin ne kadar önemli olduğunu herkes bilir.” Çocuklar “Yine mi...” der gibi başlarını salladılar.

Mansur Bey, “Beraber düşünüp karar verin, bütün duvar boydan boya sizin; ister saat çizin, ister ev ama ne çizeceğinizi önce bana haber verin.” dedi.

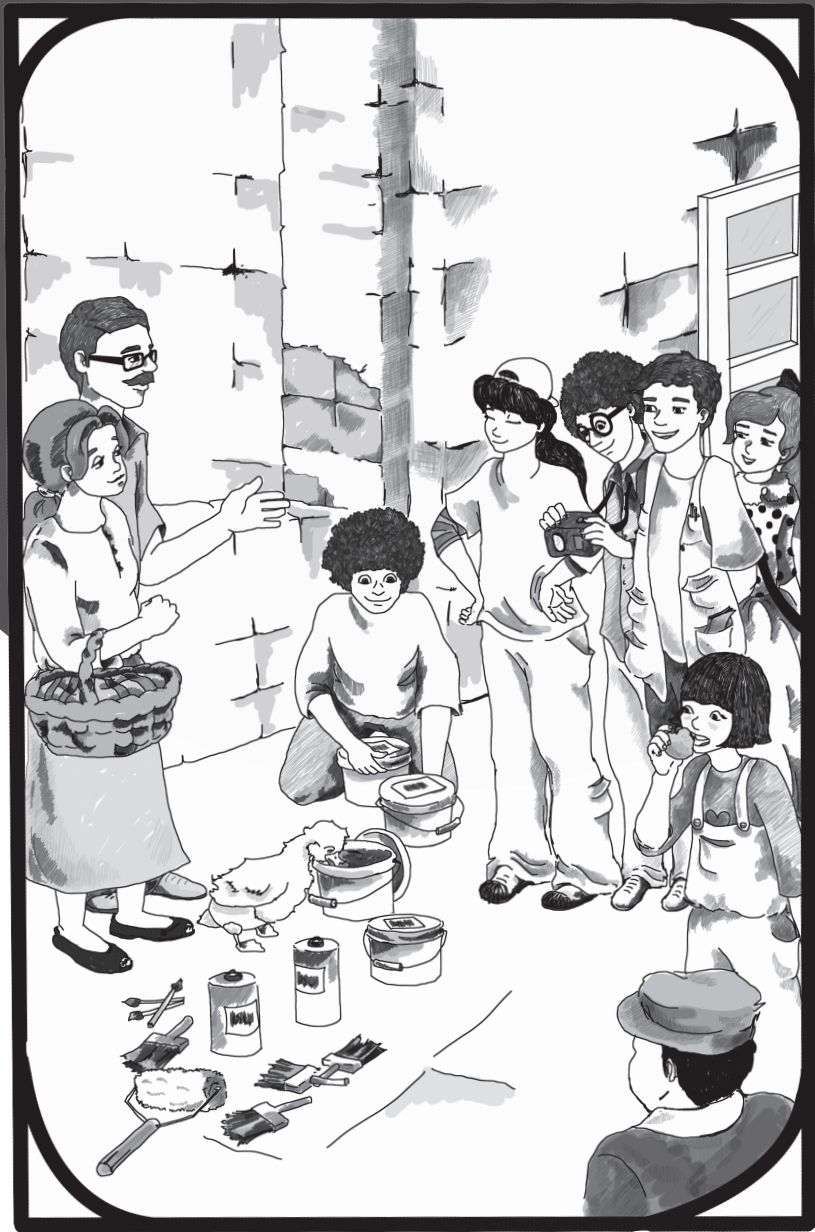
O sırada Neriman Hanım etrafa mis kokular yayan sepetiyle yanlarına geldi. Annesinin, ‘Neler oluyor burada?’ der gibi babasına baktığını gören Efe, “Süper bir şey önerdi babam, arkadaşlarla birlikte duvara resim yapacağız!” dedi heyecanla.

“Şimdi anlaşıldı. Sabah erkenden boya ve fırça almaya gittin sen o zaman.” dedi Neriman Hanım ve sepeti çocuklara uzattı.

Sepet elden ele gezerken poğaçalar da kaşla göz arasında bitiverdi. Çocuklar, Neriman Hanım’a çok teşekkür ettiler. Neriman Hanım boş sepeti aldı, tam gidecekken aklına bir şey gelince durdu. “Bu arada perdeleriniz de hazır, birkaçınız benimle gelin de asalım vagona... Metin nerede acaba?”

Mansur Bey “Kalabalığı görünce gelir şimdi...” diyordu ki Şarlo, Hüdaverdi ile beraber yanlarında bitiverdi.

Şarlo bütün abartısıyla şefinden başlayarak herke-

si selamlarken Hüdaverdi kaşla göz arasında gagasını boya kutularından birine sokmuştu bile. Ayşenaz hemen onu tuttu, Hande de çantasından eksik etmediği ıslak mendillerden biriyle Hüdaverdi'nin gagasını siliverdi.

Boyaları gören Şarlo ne olup bittiğini merak etmişti. Ancak istasyona yönelen Mansur Bey başıyla 'gel' deyince onu takip etmek zorunda kaldı.

Hande ve Asya "Hadi kızlar gidelim biz de..." diyen Neriman Hanım'ın peşine düştüler. İlerlerken Neriman Hanım, Şarlo'ya seslendi: "Metin, unuttuyordum neredeyse, perdeleri asmak için yardım lazım. Yarım saat sonra uğrayıver vagona."

Şarlo, "Olur" anlamında başını salladı.

Ayşenaz kararsız kalmıştı, önce ne resmi yapacaklarını düşünerek duvara bakan erkeklere, sonra da Neriman Hanım'la güle oynaya ilerleyen kızlara baktı ve onlarla gitmeye karar verdi. "Hey!.. Bekleyin, ben de geliyorum!"

Neriman Hanım öğle yemeği için tabakları masaya yerleştirirken Efe çok eski, lekeli bir tişörtle yemek masasına geldi. Herkes tişörtüne bakınca açıklama ihtiyacı hissetti:

"Resim yapacağız, unuttunuz mu?"